

Sygn. akt VI Ka 31/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2022 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Natalia Burandt

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Popławska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Elblągu T. D.

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2022 r. w Elblągu sprawy

P. L. syn P. i M., ur. (...) w E.

oskarżonego o czyn z art. 289 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i o czyn z art. 178a § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 26 sierpnia 2021 r. sygn. akt VIII K 264/21

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zwalnia oskarżonego P. L. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. C. O. kwotę 619,92 zł. brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu P. L. z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 31/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyroki Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 26 sierpnia 2021r. sygn. akt VIII K 264/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
.		

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
	Zarzut	
1	rażącej niewspółmierności kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Apelacja wywiedziona przez oskarżonego P. L. jako niezasadna nie zasługiwała na uwzględnienie. Wybiórczo przytoczone w niej argumenty dla poparcia prezentowanego stanowiska, mające uzasadnić zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonych kar jednostkowych oraz kary łącznej pozbawienia wolności, były całkowicie chybione i stąd nie mogły się ostać w świetle całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności mających wpływ na wymiar kary.</p> <p>W tym miejscu należy zwrócić uwagę na istotę zakresu kontroli odwoławczej. Zgodnie z treścią art. 433 § 1 k.p.k, Sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu – również w granicach podniesionych</p>		

zarzutów, uwzględniając treść art. 447 § 1-3 kpk, a w zakresie szerszym w wypadkach wskazanych w art. 435, art. 439 § 1, art. 440 i art. 455 kpk. Pomimo rozszerzenia granic kontroli odwoławczej w zakresie wskazanym w art. 447 § 1-3 kpk, sąd odwoławczy pozostaje związany podniesionymi zarzutami (art. 433 § 1 kpk). A contrario z § 2 art. 447 kpk wynika, że zaskarżenie wyroku w części dotyczącej kary powoduje, że wyrok staje się prawomocny w części dotyczącej orzeczenia o winie (por. Dariusz Świecki Komentarz aktualizowany do art. 447 Kodeksu postępowania karnego; Z. Doda, A. Gaberle, Kontrola odwoławcza..., t. 2, s. 229; wyrok SN z 19.09.2001 r., III KKN 168/01, OSNKW 2001/11-12, poz. 97, z glosą A. Gaberle, OSP 2002/5, poz. 67, s. 247). O tym zatem, jakie są granice rozpoznania sprawy decyduje sama treść złożonego środka odwoławczego, która określa zakres zaskarżenia, czyli te składniki orzeczenia Sądu I instancji, które są przez skarżącego kwestionowane. Oskarżony P. L. zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w Elblągu w sprawie o sygn. akt VIII K 264/21 z dnia 26 sierpnia 2021r. w części dotyczącej kary. Autor skargi nie zakwestionował tym samym rozstrzygnięcia co do swojej winy odnośnie obu przypisanych mu przestępstw. Jeżeli zatem wyrok nie został zaskarżony na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej winy, to sąd odwoławczy, wobec zakazu reformationis in peius (art. 434 kpk), nie może dokonywać nowych ustaleń faktycznych, w tym przez zmianę opisu czynu, ani w tym celu uchylać wyroku i przekazywać sprawę do ponownego rozpoznania. W tej sytuacji przekroczenie granic apelacji możliwe jest w oparciu o szczególne przepisy wskazane w

ustawie, a są to art. 439 § 1 kpk, art. 440 k.p.k, art. 435 kpk i art. 455 kpk. Jedyne zatem przez pryzmat tych ostatnich przepisów sąd odwoławczy był uprawniony do kontroli zapadłego wobec oskarżonego wyroku. W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie nie występują żadne z tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, enumeratywnie wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k., ani też nie ma podstaw do uznania, że przypisanie oskarżonemu winy w takim zakresie jak uczyniono to w zaskarżonym wyroku, jest rozstrzygnięciem rażąco niesprawiedliwym w rozumieniu art. 440 k.p.k., jak również nie wystąpiły okoliczności określone w art. 435 kpk i art. 455 kpk. Godzi się jedynie zaznaczyć, że Sąd I poddał wnikliwej i rzetelnej analizie gromadzony materiał dowodowy i na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski, zarówno co do winy oskarżonego w zakresie obu przypisanych mu przestępstw, subsumcji prawnej jego zachowania pod wskazane przepisy ustawy karnej, jak i w konsekwencji - wymierzonej zgodnie z wnioskiem oskarżonego złożonym w trybie art. 387 kpk - kary pozbawienia wolności i środków karnych.

Reasumując, tej ocenie dowodów, utrzymanej w granicach gwarantowanych zasadą wyrażoną w art. 7 kpk, nie można zarzucić ani dowolności, ani błędów, czy też uchybień.

Brak jest zatem podstaw do jakiegokolwiek ingerencji w prawidłowe, a zarazem prawomocne rozstrzygnięcia co winy.

Odnosząc się do dodatkowych uwag autora apelacji, dotyczących

treści jego wniosku złożonego w trybie art. 387 kpk należy podkreślić, że z jednoznacznych zapisów protokołu rozprawy z dnia 26 sierpnia 2021r. wyrost wynika, że oskarżony przyznał się do popełnia zarzucanych mu czynów, odmówił złożenia wyjaśnień, podtrzymał odczytane mu w trybie art. 389 § 1 kpk wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego oraz złożył wnioski o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego i wymierzenie mu kar jednostkowych pozbawienia wolności po 7 miesięcy za każdy z czynów, kary łącznej 10 miesięcy pozbawiania wolności oraz środków karnych, co do rodzaju i w wymiarze określonych w zaskarżonym wyroku. Co nader istotne, oskarżony po złożeniu na rozprawie wniosku w trybie art. 387 kpk o treści zgodnej z wydanym wyrokiem, złożył do protokołu także oświadczenie, iż rozumie treść swojego wniosku (k. 130). Zauważyć także należy, że wobec wielokrotnej uprzedniej karalności oskarżonego m.in za podobne czyny, tj. przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji (art. 178a § 1 kk) i przeciwko mieniu (art. 278 § 1 kk, art. 288 § 1 kk, 286 § 1 kk i inne), popełnienia czynu z art. 289 § 1 kk w warunkach recydywy, zaś czynu z art. 178a § 1 kk w stanie znacznego upojenia alkoholowego, tj. mając we krwi 3,3 promila alkoholu (1,57 mg/l) – wymierzenie oskarżonemu kar ograniczenia wolności także przy zastosowaniu art. 37a kk byłoby całkowicie nieuprawnione w świetle dyrektyw wymiaru kary, a z kolei zastosowanie środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności wręcz niedopuszczalne z

uwagi na jednoznaczną treść art. 69 § 1 kk.

Ustosunkowując się do istoty sformułowanego zarzutu, zawartego w apelacji oskarżonego P. L., a dotyczącego rażącej niewspółmierności orzeczonych kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności wyrażającej się w zbyt surowym potraktowaniu oskarżonego i niezastosowaniu środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności - należy uznać, że zaprezentowane przez apelującego stanowisko, iż tak ukształtowana kara przekracza stopień zawinienia oskarżonego, nie uwzględnia należycie stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, także nie realizuje wymogów prewencji indywidualnej i generalnej, jest całkowicie bezzasadne.

Zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, autor apelacji rażącej niewspółmierności kary dopatruje się w niezasadnym, jego zdaniem, wymierzeniu mu surowych jednostkowych kar pozbawienia wolności i surowej kary łącznej pozbawienia wolności bez zastosowania warunkowego zawieszenia jej wykonania, któremu to rozstrzygnięciu sprzeciwiać mają się takie okoliczności jak: „M. J. wycofał oskarżenie wobec mnie za to, że ukradłem mu samochód”, nie doszło do zniszczenia mienia ani „żadna osoba nie ucierpiała w taki sposób, aby, żeby utraciła zdrowie i życie z mojej winy”. W ocenie skarżącego wadliwość zaskarżonego rozstrzygnięcia o karze jest przede wszystkim konsekwencją nie uwzględnienia i nie nadania

przez sąd meriti odpowiedniej wagi powyższym okolicznościom łagodzącym.

Dokonując analizy środka odwoławczego w tym zakresie można stwierdzić, że polemika skarżącego ze stanowiskiem Sądu I instancji nie została oparta na pominięciu przez ten sąd meriti żadnych istotnych okoliczności, mających zasadniczy wpływ na wymiar kary, lecz na odmiennym potraktowaniu tych samych okoliczności, których właściwa ocena winna prowadzić do wniosku, że wymierzenie oskarżonemu jednostkowych kar pozbawienia wolności i kary łącznej pozbawienia wolności w określonych w wyroku wymiarze bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, jest obarczone rażąco niewspółmiernością w sensie surowości.

Wskazać w tym miejscu należy, iż rażąca niewspółmierność kary zachodzi jedynie wówczas gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 kk. Stwierdzić także należy, iż nie chodzi tu o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary ale o różnicę tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać byłoby można - również w potocznym tego słowa znaczeniu - „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie

dającym się zaakceptować. Słowem niewspółmierność zachodzi wtedy, gdy orzeczona kara za przypisane przestępstwo nie uwzględnia należycie stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, z jednoczesnym uwzględnieniem celów wychowawczych i zapobiegawczych (vide wyroki SN z dn. 30.11.1990r., WR 363 / 90, OSNKW 1991, Nr 7-9, poz. 39, z dn. 02.02.1995r., II KRN 198 / 94, OSP 1995, Nr 6, poz. 18, wyrok SA w Poznaniu z dn. 06.04.1995r., II AKr 113/95, Prok. i Pr. 1995/11-12/30).

Sytuacja taka, zdaniem Sądu Okręgowego, w przedmiotowej sprawie jednak nie zachodzi.

Zdaniem Sądu Okręgowego zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocena stopnia społecznej szkodliwości poszczególnych czynów przypisanych oskarżonemu jest jak najbardziej trafna i zasługuje na aprobatę, gdyż w odpowiedni sposób uwzględnia ona wszystkie elementy, o których mowa w definicji legalnej z art. 115 § 2 kk. W tym zakresie Sąd Rejonowy prawidłowo wziął po uwagę, m.in. rodzaj i charakter naruszonych dóbr (mienie – I czyn, bezpieczeństwo w komunikacji – II czyn), sposób działania oskarżonego (zabrał kluczyki do samochód o wartości 8.000 zł., wykorzystując zaufanie sąsiada, który wpuścił go do swojego mieszkania; działanie pod wpływem alkoholu – I czyn; stan głębokiego upojenia alkoholowego – 3,3 promila alkoholu we krwi, prowadził pojazd w takim stanie ulicami miasta w czasie dużego ruchu – czyn II), jego motywację

(bez żadnego powodu) oraz wysoki stopień zawinienia (wina umyślna w postaci zamiaru bezpośredniego i kierunkowego).

Wbrew wywodom autora apelacji, nie budzi jakichkolwiek zastrzeżeń rodzaj i wymiar orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych pozbawienia wolności, jak i wysokość kary łącznej pozbawienia wolności. Skarżący nie wykazał wadliwości zawartych w wymienionych punktach zaskarżonego wyroku rozstrzygnięć w tym przedmiocie, a po wtóre, rozpoznając sprawę Sąd I Instancji w pisemnych motywach wyroku wskazał jakie okoliczności potraktował w stosunku do oskarżonego obciążająco (działanie w warunkach recydywy – czyn I, , działanie pod wpływem alkoholu, wielokrotna uprzednia karalność – czyn I i II) oraz badał czy po stronie oskarżonego wystąpiły okoliczności łagodzące (przyznanie się do winy) i czym kierował się wymierzając sprawcy, zgodnie z jego wnioskiem złożonym w trybie art. 387 kpk, za czyn z art. 289 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk – karę 7 miesięcy pozbawienia wolności i za czyn z art. 178a § 1 kk - karę 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Odpierając ten zarzut, należy także wskazać, że analiza uzasadnienia wyroku pozwala również na stwierdzenie, iż wymierzając oskarżonemu kary jednostkowe, Sąd Rejonowy należycie uwzględnił okoliczności przemawiające na jego niekorzyść, w tym jego uprzednią wielokrotną karalność (czyn I i II) oraz działanie w warunkach multirecydywy podstawowej (art.

64 § 1 kk – I czyn) i bardzo wysokie stężenie alkoholu we krwi, tj. 3,3 promila (II czyn). Sąd uprawniony był powyższe okoliczności potraktować jako obciążające oskarżonego, albowiem poza skazaniem stanowiącymi podstawę do przyjęcia recydywy, był on jeszcze 10 razy karany za różne przestępstwa – przeciwko mieniu, rodzinie, wolności od strachu, bezpieczeństwu w komunikacji. Sąd I instancji prawidłowo zatem uwzględnił wszystkie istotne okoliczności determinujące wymiar powyższych kar pozbawienia i nadał tym aspektom należyłą wagę.

Z kolei tak bardzo akcentowane przez apelującego okoliczności, iż krótkotrwanie używając pojazd zabrany pokrzywdzonemu nie spowodował uszkodzenia tego mienia, a ponadto pomimo swojego stanu nietrzeźwości „żadna osoba nie ucierpiała w taki sposób, żeby utraciła zdrowie i życie”, nie przemawiają za złagodzeniem orzeczonych wobec niego kar albowiem gdyby oskarżony spowodowałby tego rodzaju skutki, to takim zachowaniem wyczerpałby znamiona jeszcze innych przestępstw – np. art. 288 § 1 kk, czy art. 177 kk w zw. z art. 178 § 1 kk ponosząc znacznie surowszą odpowiedzialności karną. Wskazać należy też skarżącemu, że wbrew jego twierdzeniom, pokrzywdzony „nie wycofał oskarżenia”. Po pierwsze, jeżeli pokrzywdzonym nie jest osoba najbliższa dla sprawcy, czyn z art. 289 § 1 kk ścigany jest z urzędu (art. 289 § 5 kk), nie zaś na wniosek, a zatem pokrzywdzony nie może cofnąć oskarżenia. Po drugie, M. J. stwierdził, że „nie zależy” mu na ukaraniu sprawy za krótkotrwanie użycie jego pojazdu, ale tylko dlatego, że obarczony jest

wieloma obowiązkami i nie chce być „wzywany po sądach i komendach policji”, czyli narażać się na uciążliwe niedogodności związane z udziałem w postępowaniu.

W ocenie Sądu Okręgowego, analiza sylwetki oskarżonego przez pryzmat całokształtu okoliczności towarzyszących podjętemu przez niego przestępnemu zachowaniu, uprawnia do wyprowadzenia wniosku, iż orzeczone wobec niego jednostkowe kary pozbawienia wolności w oznaczonym wymiarze nie rażą swoją surowością, z zarazem ocena ta zdecydowanie wyklucza dalsze złagodzenie zastosowanej wobec niego represji karnej. Trafnie Sąd I instancji uznał, że nie wystąpiły okoliczności uzasadniające ulgowe potraktowanie oskarżonego poprzez wymierzenie jednostkowych kar pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia przewidzianego za tego rodzaju czyny.

Ponownie wskazać należy, że aby skutecznie podnieść zarzut rażącej niewspółmierności kary nie wystarczy powoływać się na ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary ale musiałaby wystąpić różnica tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać byłoby można - również w potocznym tego słowa znaczeniu - „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu niedającym się zaakceptować.

Jak już zasygnalizowano we wcześniejszych akapitach niniejszego uzasadnienia, wobec wielokrotnej uprzedniej karalności oskarżonego (11 wyroków) m.in za podobne czyny, tj. przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji (art.

178a § 1 kk) i przeciwko mieniu (art. 278 § 1 kk, art. 288 § 1 kk, 286 § 1 kk i inne), popełnienia czynu z art. 289 § 1 kk w warunkach recydywy, zaś czynu z art. 178a § 1 kk w stanie znacznego upojenia alkoholowego, tj. mając we krwi 3,3 promila alkoholu (1,57 mg/l) – wymierzenie oskarżonemu kar łagodniejszego rodzaju, tj. kar ograniczenia wolności (przy zastosowaniu art. 37a kk), tym bardziej byłoby nieuprawnione w świetle dyrektyw wymiaru kary.

Tym samym nie wystąpiły przesłanki do modyfikowania którejkolwiek z orzeczonych kar jednostkowych.

Biorąc pod uwagę wszystkie dyrektywy, które nakazuje brać pod uwagę przepis art. 53 kk należy podzielić stanowisko Sądu I instancji, że adekwatne do społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu i sprawiedliwe w niniejszej sprawie są kary jednostkowe pozbawienia wolności w określonym w zaskarżonym wyroku rozmiarze.

Wobec zaistnienia w niniejszej sprawie wszystkich warunków określonych art. 85 §1 kk, tzn. oskarżony popełnił dwa przestępstwa i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju, sąd meriti zobligowany był połączyć jednostkowe kary pozbawienia wolności i orzec wobec oskarżonego karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa. Jak powyżej wskazano, samo przyjęcie konstrukcji realnego zbiegu przestępstw było prawidłowe, a orzeczona przez Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku kara łączna pozbawienia wolności ukształtowana na zasadzie

częściowej absorpcji (asperacji) nie razi swoją surowością.

W tym miejscu należy odwołać się do dyrektyw wymiaru kary łącznej określonych w art. 85a kk oraz powszechnie przyjętego stanowiska wyrażonego w judykaturze i orzecznictwie, zgodnie z którymi w przypadku istnienia podstaw do stosowania przepisów o karze łącznej wymiar kary jest dwuetapowy. Sąd powinien na pierwszym jej etapie kierować się dyrektywami z art. 53 kk dając pierwszeństwo dyrektywie społecznej szkodliwości czynów, natomiast na drugim etapie wymiaru kary łącznej prymat powinien należeć do dyrektywy realizującej cele wychowawcze i zapobiegawcze i do tych wszystkich zleceń Sąd I instancji w pełni się zastosował.

Zaznaczyć także należy, że ferując wyrok w zakresie kary łącznej sąd orzekający nie jest uprawniony do ponownego rozważenia tych samych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kar jednostkowych, lecz powinien rozważyć przede wszystkim, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak, a ponadto powinien rozważyć, czy zaistniały inne okoliczności przemawiające za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej. Im te podobieństwa przedmiotowe i podmiotowe pomiędzy poszczególnymi przestępstwami są większe, tym wymiar kary łącznej powinien zmierzać ku zasadzie absorpcji, czym mniejsze – ku zasadzie kumulacji (por. wyrok SN z

dnia 02 grudnia 1975 r.,
Rw 628/75, OSNKW 1976/2/33).
Zasadę absorpcji stosuje się zatem
gdy przestępstwa objęte realnym
zbiegiem wskazują na bliską więź
przedmiotową i podmiotową są
jednorodnjajowe i popełnione zostały
w bliskim związku czasowym i
miejscowym. Zaznaczyć należy, że
na wymiar kary łącznej nie ma
wpływu ani stopień zawinienia
z jego funkcją limitującą, ani
stopień społecznej szkodliwości
poszczególnych przestępstw.
Decydujące znaczenie ma zaś wzgląd
na prewencyjne oddziaływanie
kary, w znaczeniu prewencji
indywidualnej i ogólnej.(por. wyrok
SA w Białymstoku z dnia
29.09.1998, II AKa 98/98, OSA
1999/3/20). Godzi się też przytoczyć
wyrażony w doktrynie pogląd,
iż w aspekcie przedmiotowym
związek zbiegających się realnie
przestępstw wyraża ponadto ilość
osób pokrzywdzonych – największa
ścisłość związku zachodzi,
gdy kilkoma przestępstwami
pokrzywdzono tę samą osobę (por.
wyrok SA w Krakowie z dnia
19.01.2005 r., II Aka 274/04, KZS
2005/1/14).

Odnosząc przytoczone rozważania
do realiów przedmiotowej sprawy,
należy skonstatować, że Sąd
Rejonowy wymierzył, realizującą
powyższe dyrektywy, karę
łączną pozbawienia wolności, za
którą to konstatacją przemawia
ocena związku przedmiotowo
– podmiotowego pomiędzy
poszczególnymi czynami i postawy
oskarżonego. W szczególności
sąd meriti uwzględnił zbieżność
czasową i miejscową popełnionych
przestępstw, z drugiej zaś strony
wziął też słusznie pod uwagę, że
oba występki skierowane były one
przeciwko innym dobrom prawem

chronionym (przeciwko mieniu i przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji) oraz brak tożsamości pokrzywdzonych. W konsekwencji sąd odwoławczy uznał, że trafnie Sąd Rejonowy, zgodnie z wnioskiem złożonym w trybie art. 387 kpk, sięgnął w tym wypadku przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności po zasadę asperacji, określając jej wymiar na 10 miesięcy pozbawienia wolności (mógł orzec karę łączną w granicach od 8 miesięcy do 1 roku i 2 miesięcy).

Reasumując, podzielić należy wyrażony przez sąd meriti pogląd, że w pełni względy prewencji indywidualnej jak i społecznego oddziaływania spełni kara łączna pozbawienia wolności wymierzona na zasadzie asperacji w oznaczonym w wyroku rozmiarze. Taki okres należy uznać za wystarczający dla odstraszenia zarówno oskarżonego, jak i przyszłych ewentualnych sprawców tego rodzaju przestępstw przed podjęciem czynności zabronionych ustawą karną.

Brak jest tym samym podstaw do jakiegokolwiek ingerencji w rozstrzygnięcia zawarte m.in. w pkt I, II i III zaskarżonego wyroku.

Nie zasługiwał także na uwzględnienie postulat zawarty w apelacji o zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności. Niezależnie od braku pozytywnej prognozy w stosunku do oskarżonego, należy stwierdzić, że uszło uwadze skarżącego, iż był on już uprzednio skazywany na kary pozbawiania wolności (nie ma znaczenia czy była to bezwzględna kara pozbawienia

wolności, czy z warunkowym zawieszeniem jej wykonania), zaistnienie której to okoliczności, zgodnie z treścią art. 69 § 1 kk, wyklucza możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Tym samym zastosowanie wobec P. L. instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności było także niedopuszczalne z mocy ustawy i w konsekwencji decyzja Sądu I instancji o odstąpieniu od zastosowania tego rodzaju środka probacyjnego była w pełni prawidłowa.

Nie wywołują także żadnych zastrzeżeń co do trafności orzeczone wobec oskarżonego środki karne (pkt IV i V wyroku), które mają charakter obligatoryjny, a ponadto orzeczone zostały na najkrótszy okres i w najniższym ustawowym wymiarze.

Konkludując stwierdzić należy, iż wymierzona oskarżonemu kara jest jak najbardziej sprawiedliwa uwzględniająca zarazem wszystkie dyrektywy wymiaru kary, o których mowa w art. 53 kk. W ocenie Sądu Okręgowego tak ukształtowana represja karna stwarza realne możliwości osiągnięcia korzystnych efektów poprawczych w zachowaniu oskarżonego. Powinna ona zarazem wywołać w świadomości oskarżonego przeświadczenie o nieuchronności kary oraz wyrobić poczucie odpowiedzialności i poszanowania prawa. Poza tym kara w tym wymiarze będzie oddziaływała właściwie na społeczeństwo, osiągając w ten sposób cele prewencji ogólnej, poprzez odstraszenie innych od popełniania tego typu przestępstw.

<p>Nie stwierdzając zatem w zaskarżonym wyroku zarzucanego mu uchybienia, a tym samym uznając wywiedzioną apelację za nieuprawnioną, Sąd Okręgowy na mocy art. 437 § 1 kpk, utrzymał orzeczenie w mocy, jako w pełni słuszne i trafne.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <p>1. warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności lub</p> <p>2. orzeczenie kar ograniczenia wolności</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec nie stwierdzenia przez sąd odwoławczy zarzucanego uchybienia rażącej niewspółmierności kary – brak było podstaw do uwzględniania wniosków o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności lub orzeczenie kary ograniczenia wolności.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
	Przedmiot utrzymania w mocy
<p>Cały wyrok Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 26 sierpnia 2021r. sygn. akt VIII K 264/21</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>W świetle wymowy całokształtu ujawnionych dowodów, prawidłowo ocenionych przez sąd I instancji oraz wobec braku podstaw do uwzględnienia podniesionego zarzutu rażącej niewspółmierności kary i wniosków zawartych w apelacji oskarżonego - Sąd Okręgowy na mocy art. 437 § 1 kpk, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, jako w pełni słuszny i trafny.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
	Przedmiot i zakres zmiany
<p>.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II III	Sąd odwoławczy, uwzględniając aktualną sytuację majątkową i rodzinną oskarżonego oraz konieczność odbywania przez niego kary pozbawiania wolności, na mocy art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił go w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Na mocy art. 29 ustawy Prawo o Adwokaturze w zw. z § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 2 pkt 4 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016.1714) zgodnie z wnioskiem, Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. C. O. kwotę 619,92 zł. brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

7. PODPIS